

Johannes de Doper in de mens die het gnostieke pad gaat

Bloemlezing met verhalen en beschouwingen over esoterische aspecten van Johannes de Doper en het Sint Jansfeest

Inhoud

Inhoud

Inleiding over Johannes de Doper als historisch persoon

1. De proloog van het Evangelie van Johannes
2. De wedergeboorte uit water en geest, gnostiek gedicht
3. De geboorte van Johannes de Doper bij Elisabeth en Zacharias
4. Elisabeth en Maria horen over de roepng van Johannes en Jezus
5. Sint Jansfeest, gedicht
6. Jeugd en opleiding van Johannes de Doper bij Matheno
7. Johannes preekt en doopt bij de Jordaan
8. Johannes de Doper en de ziel van de profeet Elia
9. Johannes de Doper en Jezus de Christus in de microkosmos
10. De roepende in de woestijn die sprinkhanen en wilde honing eet
11. Het Sint Jansfeest en de esoterische betekenis van Johannes de Doper
12. Johannes, het geestvonkatoom en de nieuwe bloedskracht
13. Het levende Evangelie van de Vrijheid, gnostiek christendom

Boek: De Komende Nieuwe Mens

Andere gratis bloemlezingen van www.spiritueleteksten.nl

Inleiding over Johannes de Doper als historisch persoon

Johannes de Doper - ook wel Jan de Doper, Sint Jan Baptist of Baptista genoemd - was een historische figuur die leefde aan het begin van de jaartelling. Hij wordt niet alleen genoemd in de vier evangeliën van de Bijbel, maar ook in werken van de geschiedschrijver Flavius Josephus. In zijn boek 'De oude Geschiedenis van de Joden' schrijft de historicus:

Johannes was een goed man. Hij riep de Joden op deugdzaam te leven, tegenover elkaar gerechtigheid te betrachten, en eerbied tegenover God, en zich door hem te laten dopen. Het eerste diende vooraf te gaan aan het tweede, want alleen dan was het dopen welgevallig in de ogen van God. De doop diende niet tot vrijstelling van zonden, maar was een manier om het lichaam ritueel te reinigen nadat ze daaraan voorafgaande hun ziel al gereinigd hadden door te leven in gerechtigheid.

Deze beschrijving komt redelijk overeen met de teksten over Johannes de Doper in de evangeliën. De naam Johannes betekent: God is genadig. De Doper was iemand anders dan Johannes de leerling (één van de twaalf discipelen), de schrijver van het Evangelie van Johannes, de auteur van de brieven van Johannes en de schrijver van de Openbaring van Johannes.

Johannes was volgens het Evangelie van Lukas de zoon van Elisabeth (waarschijnlijk een tante van Maria, de moeder van Jezus) en de priester Zacharias. Zacharias maakte deel uit van de Levitische priesterafdeling van de joodse godsdienst. Elisabeth stamde rechtstreeks af van de eerste Israëlitische hogepriester Aäron. Zij was onvruchtbaar, dus kinderloos, tot de aartsengel Gabriël hun de geboorte van hun zoon aankondigde. Zij waren toen al op hoge leeftijd.

Zowel in de evangeliën als in Josephus' geschiedenis staat dat Johannes werd gedood door Herodes Antipas, de viervorst van Galilea. Flavius Josephus schrijft:

Toen de mensen massaal toestroomden en ze door naar zijn woorden te luisteren bovenmate opgewonden werden, werd Herodes bang. Hij vreesde dat iemand die over zoveel overredingskracht beschikte, de mensen wel eens tot opstand zou kunnen oproepen. Het leek er namelijk op dat ze in alles zijn raad volgden. Hij vond het veel beter om, voordat er revolutie en ellende van zou komen, zelf het initiatief te nemen en de man te doden dan om pas als het eenmaal zover was in te grijpen. ... Dus werd Johannes opgepakt, naar het ... fort Machaerus overgebracht, en daar gedood.

Wereldwijd wordt de geboorte van Johannes de Doper door christenen herdacht op 24 juni. Deze Stin-Jansdag valt samen met het meerdaagse midzomerfeest dat van oudsher op veel plaatsen in Europa wordt gevierd vanaf de zonnwende op 21 juni.

Deze bloemlezing gaat niet in op historische aspecten van Johannes de Doper. Dit document bevat teksten met verhalen en beschouwingen over Johannes de Doper als prototype van de mens die de gnostieke weg van geestelijke bewustwording en vernieuwing gaat. Onder ieder tekstfragment staan links naar de bijbehorende bron, audio en video met gesproken tekst.

1. De proloog van het Evangelie van Johannes

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen.

Er trad een mens op, van God gezonden, wiens naam was Johannes; deze kwam als getuige om van het licht te getuigen, opdat allen door hem geloven zouden. Hij was het licht niet, maar was om te getuigen van het licht. Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld.

Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.

Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid. Johannes heeft van Hem getuigd en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van wie ik zeide: Die na mij komt, is vóór mij geweest, want Hij was eer dan ik.

Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade; want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen. Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeborene Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: Johannes 1:1-18](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

2. De wedergeboorte uit water en geest, gnostiek gedicht

Hoort! Het Woord is vlees geworden!
God openbaarde zich in het lichaam van een mens.
Nu moeten wij ook zelve goden worden
en het Woord openbaren in òns vlees.

Daarom, maak recht de weg voor uw Heer,
neem afscheid van uw tocht door de woestijn,
de doornen en distels van onvruchtbaar handelen,
welke niet bestaan voor Hem die eeuwig in u is.

Laat Johannes in uw hart ontwaken
doop uw wezen in water van begeerteloosheid
en zie: aan de oever van nieuw bewustzijn
wandelt reeds hij die is, voordat gij waart.

O mogen wij eens de ware geboorte voltrekken,
de geboorte uit water en geest.
Geen schoot van vlees kan het goddelijk kind baren,
dat wassen moet in de grot van het hart.

Laat het zielewater daarom in wijn veranderen,
de wijn van het eeuwige Christusbloed,
opdat, als het goddelijk kind is geboren,
de bruiloft te Kanaän kan worden gevierd.

Maar reinig eerst de lichaamstempel,
drijf uit alle dierlijke krachten,
want slechts in de ledige tempel
daalt af de Heiligende Geest.

Gooi uit de wisselaars der tegenstellingen
drijf uit de zucht naar aards gewin,
want slechts door wisseling der gestalte
verschijnt de Christus en verdwijnt uw ik.

In drie dagen kunt ge de tempel breken,
want door de Geest Gods worden we ontstoken,
in Jezus den Heer gaan we ten onder,
en door de Heiligende Geest worden we wedergeboren.

O mogen wij eens de ware geboorte voltrekken,
de wedergeboorte uit water en geest.
Want wat uit vlees is geboren blijft vlees
en wat uit Geest is geboren is Geest.

Daarom, dood dus de slang der lagere begeerte
en verhef de koperen slang van goddelijk vuur.
Zoals Mozes de slang verhoogde in de woestijn,
zo moet in aardse dorheid het geestvuur weer branden.

Maak plaats nu voor de Christus in u
en doe wijken uw oude koning ik.
Want, hij moet wassen en ik moet minder worden
en zie: het onheilige vuur wordt eindelijk gedoofd.

O mogen wij eens de ware geboorte voltrekken,
de wedergeboorte uit water en geest.
Geen mond zal dan meer dorsten.
want het Levende Water is ons tot bron.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De weg der Katharen](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

3. De geboorte van Johannes de Doper bij Elisabeth en Zacharias

Het Nieuwe Testament van de Bijbel begint met het verhaal van Zacharias en Elisabeth, twee hoogbejaarde mensen die woonden in het land van Judéa. Vele jaren lang hadden zij het verlangen naar een zoon in hun hart meegedragen. Vaak spraken zij dat ook uit in hun gebeden. Maar omdat zij vroom en rechtvaardig waren, wensten zij in de eerste plaats, datde wil van God zou gebeuren.

Dat is altijd het beste wat een mens wensen kan! Want alleen de wil van God is volkomen goed en zuiver! Toen zij dan ook op hoge leeftijd gekomen waren en toch nog geen zoon hadden ontvangen, legden zij zich daar vol overgave bij neer, maar het verlangen was gebleven.

Zacharias was priester. Hij verrichte dagelijks samen met andere priesters verschillende werkzaamheden in de tempel. Op een keer dat het zijn beurt was om daar een bepaalde taak te verrichten, ging hij geheel alleen binnen. De mensen die later de dienst wilden bezoeken, wachtten op het voorplein tot het hun tijd was. Toen Zacharias in de tempel de aan hem opgedragen taak vol aandacht en eerbied volbracht, stond daar opeens aan de rechterzijde van het altaar een engel. Zacharias ontroerde hevig bij deze ontmoeting, maar de engel sprak tot hem:

‘Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabeth zal u een zoon schenken en gij zult hem de naam Johannes geven. Blijdschap en vreugde zullen uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Hij zal groot zijn voor de Heer en vanaf zijn geboorte zal hij geen wijn of sterke drank gebruiken. Hij zal met de Heilige Geest vervuld worden en velen van de afgedwaalde kinderen van God zal hij terugvoeren tot de Heer hun God. Hij zal de Heer een weltoegerust volk bereiden.’

Deze engel kwam tot Zacharias als een lichtende straal van de Liefde van God en vertrouwde aan zijn verlangende hart een groot en heerlijk geheim toe! Want de zoon die Zacharias en Elisabeth zouden ontvangen, was geen gewoon mensenkind, zoals er zovelen in de wereld zijn. Neen, dit kind zou geboren worden met een goddelijke opdracht, met een gewijde taak.

Nu was het heel moeilijk voor Zacharias om zomaar te geloven, dat het grote verlangen van hem en zijn vrouw toch nog vervuld zou worden. En daarom zei hij voorzichtig tot de engel: ‘Waarom zal ik weten dat dit waar is? Want ik ben een oud man en ook mijn vrouw is al op hoge leeftijd!’

De engel antwoordde: ‘Ik ben Gabriël, die voor het aangezicht van God staat en ik ben uitgezonden om u deze blijde boodschap te brengen. Maar omdat gij mijn woorden niet direct hebt kunnen geloven, zult ge van nu af aan niet kunnen spreken totdat deze dingen hebben plaatsgevonden.’ Daarop verdween de engel.

Toen Zacharias naar buiten trad, om de wachtende mensen binnen te laten, kon hij niet tot hen spreken. En zij begrepen dat daar in het heiligdom van de tempel iets bijzonders was gebeurd. Elisabeth, zijn vrouw, twijfelde geen ogenblik aan de woorden van de engel! Ja, zij verheugde zich er zeer over dat hun innigste wens toch nog vervuld zou worden en dat hun zoon zelfs zo’n heerlijke taak zou mogen vervullen! Zij dankte God uit het diepst van haar hart en bereidde zich geheel voor op de komst van haar zoon.

Vele mensen denken dat men eerst moet sterven om tot het Koninkrijk van God terug te keren. Toch is dat niet zo! Men moet veranderen tot een nieuwe Mens. En om dat te

bereiken, moet men eerst als Johannes worden! Het allereerste begin daartoe is de aanraking in de geestelijke kern in het hart van de mens. Een onbegrijpelijk heerlijk gevoel rijst dan op uit het hart van de mens. Bij alle dingen van het gewone leven is iets heel nieuws, iets heel bijzonders gekomen.

Het verstand kan dit alles nog niet dadelijk omvatten en twijfelt aan de mogelijkheid van zo'n grote vreugde. Daarom moet het verstand voorlopig zwijgen en wordt het eerste werk van die grote wonderbare omkering volbracht in het hart. Daarom moeten we, als we lezen dat Zacharias niet meer zal kunnen spreken totdat Johannes geboren is, niet denken dat God de opdracht heeft gegeven om Zacharias te straffen wanneer hij de woorden van de engel niet dadelijk geloven kan.

Neen, God straft niet, want Hij is geheel en al Liefde. God heeft al deze wonderbaarlijke werkingen tot bevrijding van de mens zo voorbereid, dat het met het geloof in het hart kan beginnen. En dat geloof wordt in de heilige taal voorgesteld als Elisabeth. Het verstand moet echter voorlopig nog stil zijn. Het moet dit grote wonder niet uitpluizen, maar rustig de tijd afwachten dat het gaat gebeuren. En dat verstand wordt ons voorgesteld als de man Zacharias.

Zo moet iedere mens dus eerst worden als Zacharias en Elisabeth: vol hoop en verlangen uitzien naar het nieuwe leven. Dan zal het Licht tot hem komen en hem beloven dat de Johannes-mens in hem zal worden geboren. Dat wil zeggen dat hij een heel ander mens gaat worden. Een mens die zijn leven zal willen wijden aan de dienst van God. Elisabeth had aan niemand verteld dat zij, op haar hoge leeftijd, een zoon zou krijgen. Zij bewaarde dit grote wonder voor zichzelf als een kostbaar geheim totdat de tijd daar was dat zij het aan iedereen kon tonen.

Toen dan eindelijk de dag aanbrak dat het kind geboren werd, waren allen vol verbazing. Niemand had dat verwacht. En familie, vrienden en buren verheugden zich over deze vreugdevolle gebeurtenis. Toch wisten zij toen nog niets van de grote en zeer gewijde taak die het kind zou gaan vervullen.

Volgens de gewoonte kwamen zij allen acht dagen na de geboorte van het kind bijeen om te bespreken hoe het kind zou heten. 'Zacharias! Net als zijn vader!' zeiden ze eenparig. Maar Elisabeth antwoordde rustig: 'Neen, hij moet Johannes worden genoemd.' want dat had de engel gezegd. 'Maar er is niemand in uw hele familie die zo heet!' riepen ze vol verbazing. En zij zeiden tot Zacharias dat hij moest beslissen welke naam zijn zoon zou krijgen. Zacharias kon nog steeds niet spreken en vroeg om een schrijftafeltje. Daarop schreef hij: 'Johannes is zijn naam!' Nu zwegen allen, hoewel ze zeer verbaasd waren.

Maar Zacharias, die in de tijd dat hij zwijgen moest had geleerd de woorden van de engel op de juiste wijze te verstaan en daardoor ook uit volle overtuiging de naam Johannes had opgeschreven, kon vanaf dit moment weer spreken. En hij loofde en dankte God met zijn gehele hart.

Deze gebeurtenis was al gauw bekend geworden door het gehele bergland van Judea. De mensen spraken er voortdurend met elkaar over. Het wekte bij heel velen grote eerbied en een onverklaarbaar gevoel dat er iets bijzonders ging gebeuren. En zij zeiden tot elkaar: 'Wat zal er van dit kind worden? Want de hand van de Heer is met hem!'

Op dezelfde dag dat Johannes zijn naam kreeg, werd aan Zacharias nog een tweede wonder vervuld. Behalve dat hij weer spreken mocht, ontving hij ook de Heilige Geest! En daardoor was het hem mogelijk het gehele goddelijke plan van verlossing voor de

mensheid te doorzien. En terwijl hij dacht aan Jezus de Heer, die enige tijd na Johannes zou komen, sprak hij:

‘Geloofd zij de Heer, God van Israël. Want hij heeft omgezien naar zijn volk, dat in duisternis is en heeft het verlossing gebracht. Hij heeft ons een hoorn van het heil opgericht, zoals Hij ons al van de allervroegste tijden af door de mond van zijn heilige profeten beloofd heeft, om ons te redden van alle boosheid en haat.

Om ons barmhartigheid te betonen en te gedenken zijn heilig verbond met onze voorvaderen en de belofte die Hij hun gaf. Namelijk deze belofte: dat Hij ons, zonder dat wij bevreesd behoeften te zijn, zou verlossen uit het leven van de vergankelijkheid met al zijn smart en dood. En dat wij weer voor eeuwig in zijn Koninkrijk zouden mogen terugkeren om hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid.’

En na dit alles gezegd te hebben, sprak Zacharias nog het volgende over zijn zoon Johannes: ‘En gij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste heten. Want gij zult uitgaan voor het aangezicht van de Heer, om zijn wegen te bereiden. Om aan zijn volk (dat zijn alle mensen in de wereld van de vergankelijkheid) te geven: kennis van het eeuwig heil, door het vergeven van hun zonden, hun afgezonderd zijn van het Licht.

Door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de opgang uit de hoogte, naar ons zal omzien, om hen te beschijnen die zitten in duisternis en in de schaduw van de dood. Door onze voeten te richten op de weg van de vrede die alle verstand te boven gaat.’

[KLIC HIER VOOR DE BRON: Jeugdbijbel van Nita Abbestee](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

4. Elisabeth en Maria horen over de roeping van Johannes en Jezus

Jozef, Maria en hun zoon waren in Egypte in Zoan en Johannes was met zijn moeder in de heuvelen van Judéa. Elihu en Salome zonden met spoed boodschappers om Elisabeth en Johannes te zoeken. Zij vonden hen en brachten ze naar Zoan. Maria en Elisabeth waren verbaasd over hun bevrijding.

Elihu zei: 'Dat is niet zo vreemd; er bestaan geen toevalligheden; wet regeert alle gebeurtenissen. Van oudsher af was het verordineerd, dat jullie bij ons zouden zijn en in deze heilige school onderwezen zouden worden.'

Elihu en Salome namen Maria en Elisabeth mee naar de heilige grot dichtbij, waar zij gewend waren te onderwijzen. Elihu zei tot Maria en Elisabeth: 'Gij moogt uzelf driemaal gezegend achten, want gij zijt uitverkoren moeders van de lang beloofde zonen. Gij zijt voorbestemd om in vaste rotsgrond een stevige eerste steen te leggen, waarop de tempel van de Volmaakte Mens zal rusten, een tempel die nimmer zal worden vernietigd.'

Wij meten de tijd met cycli van eeuwen en de poort tot iedere eeuw noemen wij een mijlpaal in de reis van het ras. Een eeuw is voorbij; de poort tot een andere eeuw vliegt open bij de aanraking van de tijd. Dit is de voorbereidende eeuw van de ziel, het koninkrijk van Immanuël, van God in de mens.

En deze, uw zonen, zullen de eersten zijn om het nieuws te vertellen, en het evangelie van welbehagen in mensen en vrede op aarde, te prediken. Een machtige arbeid wacht hen; want vleeselijke mensen verlangen niet naar licht, zij houden meer van de duisternis, en wanneer het licht in de duisternis schijnt, begrijpen zij het niet. Wij noemen deze zoons 'openbaarders van het licht'; maar zij moeten eerst zelf dat licht bezitten vóór zij het licht kunnen openbaren.

En gij moet uw zonen onderwijzen en hun zielen in vlam zetten met liefde en gerichtheid op het heilige doel, en hen bewust maken van hun zendingen voor de mensenkinderen. Leert hen dat God en de mens één waren; maar dat door vleeselijke gedachten en woorden en daden, de mens zichzelf van God losmaakte; zichzelf vernederde. Leert hen dat de heilige adem hen weer één zou willen maken en harmonie en vrede weer herstellen. Dat alleen liefde ze weer één kan maken; dat God de wereld zo liefhad, dat hij zijn zoon in het vlees kleepte, opdat de mensen zouden begrijpen.

De enige redder van de wereld is de liefde, en Jezus, zoon van Maria, is gekomen om die liefde aan de mensen te openbaren. Doch liefde kan niet openbaar worden tenzij haar weg is toebereid. En niets kan de rotsen klieven en lieflijke heuvels doen neerdalen en de valleien vullen en aldus de weg toebereiden dan reinheid. Maar reinheid in leven begrijpen de mensen niet, en dus moet ook deze reinheid in het vlees komen. En gij, Elisabeth, zijt gezegend omdat uw zoon de vleesgeworden reinheid is, en hij zal de weg voor de liefde recht maken.

Deze eeuw zal slechts weinig van de werken van reinheid en liefde begrijpen; maar geen woord gaat verloren want in het boek van God's geheugen staat elke gedachte, en elk woord en elke daad, opgetekend. En wanneer de wereld gereed is om te ontvangen, zie, dan zal God een boodschapper zenden om het boek te openen en uit zijn heilige bladzijden alle boodschappen over reinheid en liefde uit te dragen.

Dan zal ieder mens op aarde de woorden van leven in de taal van zijn geboorteland lezen en de mensen zullen het licht zien, zullen in het licht wandelen en zelf licht zijn. En de mens zal weer in harmonie zijn met God.

BRON: Het Aquarius Evangelie

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

5. Sint Jansfeest, gedicht

O Roos! – In schijn van blanke pracht -
in glans van smetloos Licht
straalt gij langs heel de hemelboog
en wordt op d'Offerschaal der Liefde
door de verheven Broederschap
weer tot de mens-in-stof gebracht.

O Roos! – zo puur in 't rein gewaad
spreekt gij in diepe zin
o nacht van mensenwee en smart
het Woord van Waarheid en van Vrede ...
Mysterievolle fluistering
tot 't hunkerende hart, dat open gaat.

O Roos! – uit 't eeuwig minnend Zijn
der Christus' Hiërarchie
reikt gij uw schat aan iedereen -
O Lichtkracht van de Roos der Rozen -
wie magisch uw geschenk aanvaardt -
eet van Dat Brood – drinkt van Die Wijn.

BRON: Gedachten en gedichten, lichtende draden voor een nieuw weefsel

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

6. Jeugd en opleiding van Johannes de Doper bij Matheno

Elisabeth was gezegend; zij besteedde haar tijd aan haar zoon Johannes en gaf hem de lessen, die Elihu en Salomé haar hadden geleerd. En Johannes was verrukt over de woestheid van zijn woonplaats en ging geheel op in de lessen die hij leerde. Nu waren er in de heuvelen vele grotten. De grot van David was dichtbij. Daarin woonde de heremiet van Engedi. Deze kluizenaar was Matheno, Egyptisch priester, meester van de tempel van Sakara.

Toen Johannes zeven jaar oud was nam Matheno hem mee naar de wildernis en zij bleven bij de grot van David. Matheno onderwees en Johannes luisterde aandachtig naar alles wat de meester zei. Dag aan dag verklaarde Matheno hem de mysteriën van het leven. Johannes hield van de wildernis; hij hield van de meester en zijn eenvoudige leefwijze. Hun voedsel bestond uit vruchten en noten, wilde honing en het Johannesbrood. Matheno was een Israëliet en onderhield alle joodse feesten.

Toen Johannes negen jaar oud was, nam Matheno hem mee naar een groot feest in Jeruzalem. Johannes was opgetogen over zijn bezoek aan Jeruzalem. Matheno vertelde hem alles over de godsdienst van de joden; de bedoeling van hun offers en hun ritualen. Johannes kon maar niet begrijpen hoe zonde vergeven kon worden door het doden van dieren en vogels en deze op het altaar van God te verbranden. Matheno zei: 'De God van de hemel en aarde eist geen offers. Deze gewoonte met haar wrede plechtigheden was overgenomen van de afgodendienaars uit andere landen. Zonde werd nooit en te nimmer uitgewist door het offeren van een dier, vogel of mens.

Zonde is het steeds voortduren van de mens in de moerassen van de goddeloosheid. Als hij afscheid wil nemen van de zonde, dan moet hij op zijn schreden terugkeren, en zijn weg uit de goddeloosheid zoeken. Bekeer u en reinig uw harten door liefde en gerechtigheid en de zonde zal u vergeven worden. Dat is het hoofdthema van de boodschap die de wegbereider tot de mensheid moet brengen.

Wat is vergeving, vroeg Johannes. Matheno zei: Het is de afbetaling van schulden. Een mens die een ander mens onrecht aandoet ontvangt nooit vergeving vóórdat hij zelf het onrecht goed gemaakt heeft. De Veda's zeggen dat niemand anders dan hij die het kwaad gedaan heeft, dat kwaad weer kan herstellen. Johannes zei: Als dit waar is dan rust de macht tot het vergeven slechts alleen in de mens zelf. Kan de mens zichzelf vergeving schenken? Matheno zei: De deur is wijd geopend; maak de weg van terugkeer van de mens recht, en de zonden worden vergeven.

Matheno en zijn leerling Johannes spraken over de heilige boeken van de overoude tijden en over de gulden voorschriften die zij bevatten en Johannes riep uit: Deze gulden voorschriften zijn subliem; waarom hebben wij nog andere heilige boeken nodig? Matheno zei: De geesten van de Eén-Heilige doen ieder ding komen en gaan op de juiste tijd.

De zon heeft zijn eigen tijd om onder te gaan, de maan heeft haar eigen tijd om op te komen; de regen om neer te dalen, de winden om te waaien. De zaaitijden hebben evenals de oogsttijden hun eigen tijden om te komen; de mens zijn eigen tijd om geboren te worden en te sterven.

De machtige geesten zijn de veroorzakers van de geboorte van de naties; zij doen ze in hun wiegen schommelen en brengen ze tot grootste kracht en wanneer hun taken volbracht zijn, wikkelen zij deze in hun lijkwade en leggen ze in hun graven. Er gebeuren

in het leven van een natie en van een mens vele dingen die op het moment zelf niet aangenaam zijn; maar uiteindelijk treedt de waarheid naar voren; wat er ook komen mag, het is allemaal om bestwil.

De mens was geschapen voor een edele taak; maar hij had geen vrij mens kunnen worden, vervuld van wijsheid, waarheid en macht, indien hij door onpasseerbare grenzen ingesloten zou zijn geweest. Dan zou hij een marionet en een mechanisch wezen zijn geweest. De scheppende geesten gaven de mens een vrije wil; en dus heeft hij de macht om te kiezen. Hij kan de grootste hoogten bereiken of neerzinken in de diepste diepten; want hij heeft de macht te bereiken wat hij wil.

Als hij kracht begeert heeft hij de macht die kracht te verkrijgen; maar hij moet, om zijn doel te bereiken, weerstanden overwinnen; kracht wordt nooit in lediggang verkregen. Zo wordt de mens geplaatst in de maalstroom van veelsoortige conflicten, waarin hij trachten moet zichzelf vrij te maken. Door elk conflict heen verwerft de mens kracht; door elke overwinning bereikt hij grotere hoogten. Elke dag ontmoet hij nieuwe plichten en nieuwe zorgen.

De mens wordt niet over gevaarlijke diepten heen gedragen, noch wordt hij in het overwinnen van zijn vijanden geholpen. Hij is zelf zijn leger, zijn zwaard, en zijn schild; en hij is de aanvoerder van hen allen. Maar wél verlicht de Eén-Heilige zijn weg. De mens wordt nooit zonder een lichtbaken gelaten om hem te leiden. En hij heeft steeds een brandende lamp in zijn handen gehad om de gevaarlijke rotsen, de troebele stromen en de verraderlijke kuilen te kunnen zien. En zo heeft de Eén-Heilige alles geregeld; wanneer de mensen meer licht nodig hadden, is een grotere ziel op de aarde gekomen om dat licht te geven.

Maar nu zijn de jaren voorbij gegaan en de mensen hebben groter licht nodig. En nu begint de morgenster uit de hoogte te schijnen en Jezus is de vleesgeworden boodschapper om dat licht aan de mensen te schenken. En gij, mijn leerling, gij zijt geroepen om de komende dag aan te kondigen. Maar ge moet de reinheid van hart, die ge nu bezit, behouden; en ge moet uw lamp rechtstreeks ontsteken aan de kolen die op het altaar van de heiligen branden.

En dan zal uw lamp omgevormd worden tot een onbegrensde vlam, en ge zult een levende fakkel zijn wiens licht overal zal schijnen, waar een mens ook vertoeft. Maar in de komende eeuwen zal de mens tot grotere hoogten opstijgen en nog meer intensere lichten zullen komen. En dan, ten laatste, zal een machtige geest-ziel op aarde komen, die de weg opwaarts tot de troon van de volmaakte mens zal verlichten.

BRON: Het Aquarius Evangelie

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

7. Johannes preekt en doopt bij de Jordaan

Zo was dan de tijd aangebroken, dat Johannes zijn grote en heerlijke werk in de wereld mocht gaan beginnen. Het moment waarop de rozenknop in het hart van zijn microkosmos was opengebloeid tot een stralende witte roos. Hij was helemaal voorbereid op zijn taak. En nu hij volwassen geworden was, trok hij de woestijn in, want daar lag het terrein waar hij zijn werk moest verrichten.

De Bijbel vertelt ons dat hij een kameelharen kleed droeg, dat met een lederen gordel om zijn lendenen werd opgehouden. Naar het uiterlijk leek hij zo een echte woestijnbewoner, net als de kamelen. Nu moet je weten dat de dialectische noodwereld, waarin wij allemaal wonen, ook vaak wordt vergeleken met een woestijn.

Er is immers overal angst en leed, honger en eenzaamheid evenals in die dorre vlakten. En de mensen gaan er, net als de kamelen in de woestijn, beladen met hun zorgen-lasten, eindeloos, eindeloos voort. Meestal weten ze helemaal niet waar het einddoel zal zijn. Dáárom verscheen Johannes onder hen in de wereld-woestijn. Daarom ook was hij naar het uiterlijk volkomen aan hen gelijk en niet van hen te onderscheiden.

Maar onder zijn kameelharen kleed klopte zijn hart, vervuld van een grote liefde voor God en de mensen. Hij kwam tot hen als een ware vriend, waarin zij hun vertrouwen konden stellen. En daarmee leert hij ook óns, hoe wij, als de witte roos in óns tot bloei mag komen, als een ware vriend en helper tot de mensen moeten gaan. Hoe wij hen moeten vertellen over het heilige verlossingswerk. En hoe wij hen moeten voorbereiden, opdat de kracht van Jezus de Heer ook hén verlossen zal.

Zo trok dan Johannes 'de woestijn' in. Niet om zichzelf in het middelpunt van de belangstelling te plaatsen, maar om de weg vrij te maken voor de redder van de mensheid: Jezus Christus. Want deze zou alle kommer en ellende genezen en alle eenzaamheid vervullen met zijn grote liefde en vriendschap. Johannes spaarde zichzelf niet. Dag en nacht was hij bezig zijn liefdevolle boodschap uit te dragen.

'Bekeer u, want het Koninkrijk van de Hemelen is nabij gekomen!' Dat waren de woorden die hij een ieder te zeggen had! En reeds sprak de profeet Jesaja in het verre verleden over Johannes, toen hij zei: 'De stem van één die roept in de woestijn: bereid de weg van de Heer, maak zijn paden recht!'

Alle mensen, die deze woorden hoorden en in wier harten de godsvonk hunkerde naar bevrijding, vroegen hem om hulp, opdat zij geschikt zouden worden om het Licht van het Koninkrijk van God in hun harten te ontvangen. Toen kreeg Johannes de kracht om de mensen te dopen. En dat deed hij dan met het water van de Jordaan, een grote rivier die door de streek stroomde.

Dat wil zeggen, hij dompelde hen onder in het water van de rivier met de bede, dat het Levende Water van God, dat is de liefde, hen zou reinigen van al het onreine en onzuivere van de dialectiek. Opdat het Licht van de Verlosser, wanneer het tot hen kwam, hen zou kunnen verlichten.

Toen de mensen dat eenmaal wisten, kwamen velen die werkelijk gered wilden worden, naar Johannes toe. Maar anderen kwamen alleen uit nieuwsgierigheid of om in de gunst van deze of gene te komen. Ook waren er wel mensen die zichzelf zo goed en verheven vonden, dat ze meenden eerdfer dan alle anderen in aanmerking te komen, om het Licht

te ontvangen, Maar Johannes bezat het vermogen om de overleggingen en gedachten van de mensen te doorzien. En hij riep al dezen op strenge toon toe:

‘Adderengebroid, wie heeft u een wenk gegeven, om de komende toorn te ontgaan? Breng dan vruchten voort, die aan de bekering beantwoorden!’ Hij wist dat een mens met een grote eigendunk of een trots hart niet zomaar tot het Koninkrijk kon komen. Want al die trotse en aanmatigende gedachten van een mens vergiftigen zijn bloed en maken het onrein.

Al die boze en onheilige gedachten en bedoelingen noemde Johannes: adderengebroid. Want een adder is een heel vergiftige slang. En van dat adderengebroid moeten deze mensen zich eerst ontdoen! Door hun daden moesten zij tonen, dat ze het waard waren gedoopt te worden en het Licht te ontvangen! Velen gingen verontwaardigd heen, omdat ze de woorden van Johannes niet konden begrijpen. Maar vele anderen kwamen tot hem en vroegen: ‘Wat moeten wij doen?’

En dan antwoordde Johannes: ‘Wie een dubbel stel kleren heeft, deelt met wie geen heeft; wie overvloedig voedsel heeft, geeft ook aan wie niet heeft!’ Wij leren daaruit, dat wij bij de stoffelijke dingen kunnen beginnen door iets van onszelf af te staan aan anderen, om dan later, vanzelfsprekend, ook onze innerlijke schatten met anderen te delen. De mensen stelden nog meer vragen aan Johannes. En hij antwoordde hen zó duidelijk en praktisch, dat zij zich onderling afvroegen of hij de Christus was!

Maar zodra Johannes bemerkte wat zij dachten, hielp hij hen vlug uit de droom. En hij zei tot hen: ‘Ik doop u met water, zodat ge de duisternis in uzelf zult leren zien en kennen en u zult omkeren naar het Licht. Maar hij die na mij komt, de Verlosser, Jezus de Heer, is sterker en machtiger dan ik. Ik ben niet waardig de riemen van zijn schoenen los te maken. Maar hij zal u dopen met de Heilige Geest! De wan is in zijn hand, om zijn dorsvloer te zuiveren en het graan in zijn schuur bijeen te brengen. Maar het kaf dat overblijft, zal hij verbranden.’

Zo leerde Johannes aan de mensen, dat hij hen slechts voorbereidde op de komst van de Verlosser. Maar dat Jezus zelf, wanneer hij kwam, een grote heilige kracht meebracht, waarmee hij al het goddelijke in de microkosmos van een mens zou zuiveren en bewaren. Doch al het boze en vergankelijke, al het ongoddelijke dus, zou tenietdoen. En vele mensen luisterden vol aandacht naar hem. Zij lieten zich door hem dopen en keken verlangend uit naar de dag, dat Jezus de Heer zou komen om hen tot bevrijding te voeren.

Op zekere dag stond Johannes weer aan de oever van de Jordaan. En terwijl hij preekte en doopte, kwam daar, tot zijn onuitsprekelijke vreugde, Jezus tot hem. Johannes wees op hem en riep vol eerbied en blijdschap naar allen die rondom hem stonden: ‘Zie het Lam van God, dat de zonden van de wereld op zich neemt. Deze is het het van wie ik zei: Na mij komt een man, die vóór mij geweest is! Want hij was eerder dan ik!’

En Jezus naderde Johannes en wenste door hem te worden gedoopt. Johannes vond zichzelf geheel en al onwaardig om deze handeling aan Jezus te verrichten. Daarom gehoorzaamde hij vol deemoed en diepe ernst. En zie, terstond, toen Jezus gedoopt was, openden zich de hemelen, en de Heilige Geest daalde als een sneeuw witte duif op hem neer. En een stem uit de hemelen sprak: ‘Deze is mijn geliefde zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb!’

Toen wisten Johannes en allen die bij hem waren, dat Jezus de Heer, de zeer liefdevolle broeder van de Broederschap met zijn grootse en geweldige taak in de noodwereld van de verdwaalde Godskinderen was begonnen. Een taak, die tot op deze dag niet geheel is vervuld. Want het verhaal vertelt wat ongeveer tweeduizend jaar geleden in de wereld geschiedde. Maar de grote en heilige Liefdekracht, waarmee die taak toen begonnen werd, is altijd bij de mensen gebleven. Zij zal ook altijd bij hen blijven, totdat allen die Hem aannemen, opnieuw kinderen van God zullen zijn geworden!

Voortdurend nog trekt Johannes uit in de woestijn van deze wereld, om de heilige boodschap te brengen en de weg tot het nieuwe leven te bereiden. Want ieder, in wiens hart de rozenknop openbloeit tot een witte roos, is een Johannes-mens geworden. En waar hij de wereldwoestijn intrekt en de weg van de Heer bereidt, daar kleurt de tedere roos zich rood door de ik-verloren, dienende mensenliefde van de Jezus-mens!

[KLIC HIER VOOR DE BRON: Jeugdbijbel van Nita Abbestee](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

8. Johannes de Doper en de ziel van de profeet Elia

Wij willen de figuur van Johannes de Doper niet zien als een historische persoonlijkheid, doch als het type van de mens die inderdaad voorloper van Jezus kan worden genoemd, en wel in deze zin dat, alvorens de Christusradiatie in enig mens gestaltenis kan aannemen en deze mens dientengevolge een Jezusmens kan heten, hij allereerst een Johannesmens moet zijn. Hij moet in een voorproces worden opgenomen.

Daarom gaat in het evangelie Johannes voor Jezus uit en daarom is Johannes de Doper een figuur van alle tijden en manifesteert hij zich onmiddellijk wanneer enig leerling van de Geestesschool zijn pad aanvangt onder de voorwaarden en krachten waarin het Johannestype dat doet. Aldus kan een willekeurig mens niet zonder meer besluiten een Johannes-type te zijn, doch hij kan hoogstens besluiten een Johannes-type te worden.

Er zijn verschillende stadia van wording, derhalve ook verschillende typen en ondertypen:

1. Het type van de gewone dialectische mens, welk type in verschillende gradaties te onderscheiden is; Het Johannestype, het type dat de gewone zichtbare Geestesschool bevolkt; Het Jezustype, het type van de bevrijde mens; Het Christustype, het type van de goddelijke mens.
2. Uit de mededelingen van het evangelie en uit die van de Pistis Sophia blijkt, dat wij reeds terzake van het Johannestype met een wondervolle geboorte te maken hebben. Wij bedoelen deze geboorte niet in de zin van de natuurlijke geboorte als kind, doch het binnenkomen in een niet-dialectische staat-van-zijn. Er zijn drie geboorten, drie stadia van wondere herrijzenis.
3. de Johannesgeboorte, door de rozenkruisers aangeduid als 'door de Geest Gods ontstoken worden', de voorwaarde tot transfiguratie;
4. de Jezusgeboorte, door de rozenkruisers aangeduid als 'in Jezus de Heer ondergaan', het proces tot transfiguratie;
5. de Christusgeboorte, door de rozenkruisers aangeduid als 'door de Heilige Geest wedergeboren worden', de reralisatie van de transfiguratie.

Wij geven u dit schema voor een volledig overzicht, doch van direct belang voor u is het of u inderdaad het proces van de eerste geboorte - de Johannesgeboorte - bent binnengegaan. En wij herhalen: zulks betreft een wondervolle geboorte. Men kan niet besluiten vandaag een Johannes te zijn. Men kan besluiten zich op weg te begeven en op die weg - de voorwaarden vervullend - moeten u de factoren die tot geboorte geschonken worden.

Daarom is het ook een wondervolle geboorte. Terwijl die geboorte dan blijken moet uit de toestand-van-zijn, uit een zeer concrete levenshouding, waarin de ik-loosheid centraal staat. Om deze eerste wondervolle geboorte duidelijk voor het bewustzijn te doen lichten en dus het Johannestype klaar voor u te stellen, is het noodzakelijk met enige herhalingen aan te vangen. En dan beginnen wij met de vraag: 'Wie moet een succesvol leerling van de Geestesschool geacht worden? Succesvol dan te verstaan in bevrijdende zin.'

Het antwoord luidt: 'Dat zal een leerling zijn die tot de ontdekking gekomen is, uit bittere ervaring, uit nood en dood, uit lijden en verdriet, dat deze, onze natuurorde, onmogelijk de goddelijke orde kan zijn. Dientengevolge zal zulk een leerling elke activiteit tot verbetering van de wereld op de horizontale lijn overbodig en volkomen nutteloos achten. Hij accepteert daarom de wereld niet zonder meer, doch gaat van binnenuit op zoek naar het

andere. Hij wil althans steeds dit zoeken ondernemen uit een onrust die dientengevolge in het bloed geslagen is.

Wanneer zulk een leerling kennis zou dragen, een weten zou bezitten van het hoe en het waarom van de dingen, zou hij ook bereid zijn terwille van zijn hogere doelstelling ingrijpende consequenties te aanvaarden en toe te passen. Zulk een mens wordt in de literatuur van de School van het Rozenkruis de Elisabeth-Zachariasmens genoemd. Wanneer een mens zo is, en vele leerlingen in de Geestesschool zijn zo, dan zijn de voorwaarden voor de eerste wondervolle geboorte voorhanden. Deze geboorte komt dan op de volgende wijze tot stand:

Ik vond Elisabeth, de moeder van Johannes de Doper, voordat zij hem ontvangen had.

De mens die door de besproken onrust in het bloed getypeerd wordt, zendt, zoals duidelijk kan zijn, een bepaalde magnetische vibratie van zich uit. Het is een radiatie die contact maakt met de bron van krachten, die het evangelie van de Pistis Sophia aanduidt als 'de kracht van de kleine Jaô, de Goede, die in het midden is'.

Wat is dat voor een kracht? Het is de kracht die, zoals Jacob Boehme zegt, de natuur des doods in het hart heeft aangegrepen. Het is de fundamentele, roepende kracht van het gnostieke Lichaam van de Universele Keten, werkzaam in de wereld van de dialectiek. Het is een kracht die niet direct van het nieuwe levensveld afkomstig is, maar toch daarmee verband houdt en geheel en al gestaltenis neemt in het dialectische natuurveld.

Niettemin is het een kracht die daarvan kennelijk gesepareerd is en uitsluitend werkzaam kan zijn in mensen van het geschetste type. Dit krachtveld is derhalve voor ieder dialectisch mens bereikbaar, zonder dat deze mens zich in een onnatuurlijke staat-van-zijn zou hebben te begeven.

Dit krachtveld, dat 'in het midden is', dat dus centraal staat in de natuur des doods, staat tot de Gnosis als de Geestesschool in haar verhouding tot het nieuwe levensveld. Het wordt het veld van 'de kleine Jaô, de Goede', genoemd om daarmee tot uitdrukking te brengen dat het, hoewel in de dialectische natuur werkzaam, niettemin geheel en al onder leiding van oorspronkelijk goddelijke krachten staat.

De kracht van dit veld wordt nu, als antwoord op de zielenood van het geschetste type, in hem gezaaid met het oeratoom, met het hart verbonden. Wanneer dit werk is verricht komt de tweede fase van dit proces tot ontwikkeling:

*Verder vond ik, in plaats van de ziel van de archonten
- die Johannes had dienen te ontvangen -
de ziel van de profeet Elia in de eonen van de sfeer.*

Met deze ziel van de profeet Elia bedoelt de Pistis Sophia de bloedserfenis die door alle vrijgemaakten in het licht bijeengebracht is en in de natuur des doods aanwezig is. Allen die het pad gegaan zijn en zich uit de dialectische natuurstaat hebben bevrijd, hebben in de natuur-des-doods de bloedserfenis van hun grote overwinning achtergelaten. Allen die het pad gaan en zich tot het zoëven geschetste type ontwikkelen, ontvangen op een gegeven moment die erfenis. Zij krijgen daaraan deel, tegelijk met de kracht die in het midden is.

Ieder mens ontvangt een bloedserfenis, of hij dat wil of niet. Als hij behoort tot een sterke gebondenheid, in de zin van familie, volk en ras, en hij maakt zich daarvan niet radicaal

vrij, dan is hij gehouden steeds de bloedserfenis van de gehele groep, die natuurlijk karmisch zwaar beladen is, te aanvaarden, of hij wil of niet. Hij lééft dan niet, doch hij wórdt geleefd, uit en door het bloed.

Doch wanneer hij in het geschetste type avanceert en hij door zijn toestand-van-zijn de kracht, die in ons midden is, met zijn hart verbonden voelt, ontvangt hij tegelijkertijd een daarmee in overeenstemming zijnde bloedserfenis, een schat van het bloed: de bloedschat van de overwinnaars, de krachten van de levende gemeenschap van de broeders en zusters die hem voorgingen op het pad.

Deze erfenis wordt van eeuw tot eeuw groter, het is een onmetelijk bezit geworden. Deze bloedschat werd in de schoot van Elisabeth gestoten. Aldus werden de kracht van de kleine Jaô, die in het midden is, en de ziel van de profeet Elia beide gebonden in het lichaam van Johannes de Doper, opdat Johannes in staat zou zijn de voorloper te zijn, de weg te bereiden en te dopen met het water van de schuldvergeving, vrij van karma, door andere zielestructuur.

Op deze wijze komt de eerste wondervolle geboorte tot stand. Zij heeft zoals wij zagen drie factoren:

- een juiste pre-staat-van-zijn, de Elisabeth-Zacharias-staat
- een getroffen worden door de stralingskracht van een in de natuur verbijzonderd magnetisch veld,
- en een in staat zijn om de bloedserfenis van de gnostieke voorvaderen in ontvangst te nemen en daaruit te leven.

Wie zo is kan een voorloper zijn, kan een recht pad in deze natuur exploreren en kan, aldus gedragen, losbreken uit de aurische schuldenlast en zich gereed maken voor de tweede wondervolle geboorte, voor de ontmoeting met Jezus de Heer.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De gnostieke mysteriën van de Pistis Sophia](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

9. Johannes de Doper en Jezus de Christus in de microkosmos

Het verheerlijkte lichaam van de oorspronkelijke mens kan zich niet meer openbaren. Het is verdwenen, want een etherisch stoffelijk lichaam heeft de eigenschap dat, wanneer het niet gevoed wordt uit een astraal moederveld, het vervliet tot een niets. De oorspronkelijke bezielende factor, de microkosmos, de ziel, zij is werkeloos geworden, ontledigd, niet meer in staat zich te openbaren. En de Geest, die het wonder deed geschieden, heeft zich teruggetrokken.

Door een aards geboorteproses wordt nu een persoonlijkheid geboren en verbonden met een ziel. Die persoonlijkheid is, op zichzelf beschouwd, een ander wonder van de liefde van God. Want zij moet gezien worden in samenhang met een noodorde-plan, om de gevallen oorspronkelijke mens weer tot leven te voeren.

Immers, de aardse persoonlijkheid heeft als tijdelijke verschijning de roeping, haar ziel, haar microkosmos, te redden uit haar gevangenschap, en door zelfovergave, door endurerend streven, op te gaan in de Andere, die weer tot leven moet worden gevoerd. Tot allen klinkt daarom de roep, dit grote heilsfeit te volbrengen, in en door de grote kracht van de oorspronkelijke natuur.

Bij de aanvang van de evangeliën treden twee figuren tevoorschijn om de mens het pad en het grote, heerlijke doel van de zelfovergave duidelijk te maken en voor te leven, namelijk Johannes en Jezus, Johannes de Doper en Jezus de Christus. Twee mannen, twee profeten en heilbrengers, die ons de christelijke heilsleer daadwerkelijk openbaren, in haar aanvang, haar voortzetting en in haar volschone overwinning.

Johannes is de natuurgeboren mens die geheel en al besloten is het pad van de grote bevrijding te bewandelen, en alle consequenties daarvan van harte te aanvaarden. Deze mens brengt het grootste offer dat een mens maar brengen kan, namelijk het offer van zichzelf. Nochtans wordt hij een profeet en een doper genoemd. Hij verkondigt het ene pad van bevrijding dat voor een noodordeschepsel mogelijk is.

Aangezien hij dat pad zelf voorleeft, gaat er grote kracht van hem uit. Immers, hij verbindt zich weer door reinmaking, met de oorspronkelijke fundamentele natuur. Aldus is hij in staat anderen van die heerlijke kracht mee te delen. En zo is hij tegelijkertijd een doper, een krachtoverbrenger. Want niets is zo aanstekelijk en tot dadenrijkdom inspirerend, als het schouwen van een mens die doet wat hij zegt, die beleeft wat hij leert. Zo treedt Johannes voor ons als het prototype van de ware leerling van een geestesschool.

Alle gnostieke broederschappen, die na het begin van onze jaartelling hun arbeid hebben volbracht, verklaren met nadruk dat de verschijning van Jezus de Christus slechts 'schijn' was, en zijn kruisdood derhalve een onmogelijkheid.

Zij bedoelen te zeggen dat Jezus de Christus geen natuurgeboren wezen was, en dus evenmin een gekristalliseerde persoonlijkheid van vlees en bloed kon bezitten, zoals dat van de gewone mens. Wij weten dat de Johannes-mens, wanneer hij zijn werk principieel voleindigd heeft, vanzelfsprekend, ja natuurnoodzakelijk verglijden zal in en worden zal de Jezus-mens.

Wie is dan toch Jezus de Heer? In zekere zin is Hij geheel en al dezelfde entiteit die Johannes de Doper wordt genoemd. Want wanneer Johannes zijn weg door de woestijn

volbrengt, dan kan het niet anders of hij ontmoet op een gegeven moment – tot aan het dieptepunt, tot het criterium gekomen – Jezus aan de Jordaan.

Dat wil zeggen dat in de microkosmos van de Johanneïsche mens zich de Ander, de oorspronkelijke etherisch-stoffelijke gedaante weer gaat manifesteren. Zo zijn er vanaf dat moment twee gestalten in de microkosmos: Jezus en Johannes, de oorspronkelijke en de natuurgeborene.

Hoe is dat mogelijk? Johannes zal, als dienaar van de Heilige Graal, zijn verstandelijke hersenbewustzijn, zijn astrale lichaam, volkomen reinigen en in overeenstemming brengen met de goddelijke natuur. Terstond openbaart zich dan de Geest, de roep van de Vader, in de betrokken microkosmos. In het hart, als in een spiegel, ziet Johannes het gelaat van de Oorspronkelijke.

In de verbijstering van deze ontmoeting ontwikkelt zich in de aanvang enige verwarring: Jezus vraagt, door Johannes te worden gedoopt, terwijl toch eerder het omgekeerde het geval zou moeten zijn. Ook zou u kunnen vragen: 'Waarom moest Jezus door Johannes gedoopt worden?'

Het antwoord moet luiden dat hieraan een wonderheerlijk mysterie ten grondslag ligt. De Andere, de Oorspronkelijke, openbaart zich in de endurerende natuurgestalte van Johannes, die zich volledig aan Hem overgegeven heeft, met de woorden: 'Hij, de Andere, moet wassen en ik moet ondergaan.'

Het ligt nu voor de hand dat de wedergeboren ziel van Johannes, die een goddelijke ziel werd, en die aldus Jezus in zich openbaarde, zijn Johanneïsche kracht, uit de natuur geboren, in dienst stelde van de Jezus de Christus in hem, om deze in staat te stellen zich aan de mensheid te openbaren, in volstreekte offerande.

Zo aanvaardt Jezus de Heer dan zijn kruisgang in de Johanneïsche mens, om daarin alles wat de eeuwen in de microkosmos versteend hebben, weer tot leven te wekken en aldus de gehele microkosmos te reinigen. Voorwaar een historisch gebeuren. Doch niet bij een mens, maar, Gode zij dank, bij vele miljoenen die ons reeds voorgingen.

Zo wordt de kruisdood van Jezus in Johannes, de laatste, de allerlaatste offering aan Johannes, die reeds lang tevoren in zelfovergave onthoofd werd. Zo volgt daaruit de opstanding in het eeuwige leven. Moge ook u zo Jezus de Christus ontmoeten, en Hem navolgen, tot het glorievolle einde.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: Het Levende Woord](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

10. De roepende in de woestijn die sprinkhanen en wilde honing eet

De leerling op het pad die tot aanschouwen komt, aanvaardt zijn reis door de woestijn. Het dialectische leven verliest alle kleur voor hem. Hij ziet het zoals het is, en hij aanvaardt het zoals het is. Het jagen achter de dialectiek aan, om een zo best mogelijke plaats in de strijd om het bestaan te veroveren, is afgelopen. De resterende energie waarover hij de beschikking heeft, wordt besteed om de zieleversterking tot het einde toe te volbrengen.

Deze versterking komt tot stand, door zichzelf te ontledigen via de drie heiligdommen. Hiermee doelen we op de werkzaamheid van de momentele bewustzijnsziel die haar basis heeft in de spinalis en haar activiteit uitstraalt via het hoofdheiligdom, of via het hartheiligdom, of via het bekkenheiligdom. Dit hangt geheel af van de geaardheid van het individu.

Zo aanvaardt de leerling, zonder enige geforceerdheid, de woestijnreis om het beloofde land te bereiken, dat hem als een licht van de verte wenkt. Veel misverstand is ontstaan over dat verstervingsproces. Velen zijn de mening toegedaan, dat daarmee de tijd aanbreekt van vreselijk lijden; dat zij met een van pijn verwrongen gezicht rond moeten lopen in een wereld, die ze in feite van binnenuit vervloeken.

Niets is minder waar: het aanschouwingsgeloof wekt integendeel blijdschap, een tintelende straling van vreugde, waar zulk een mens het nieuwe leven tegentreedt. In overeenstemming hiermee demonstreert hij een zeer werkzaam leven en de signatuur van zulk een mens is voorts, dat hij geen maatschappelijke of andere dialectische problemen heeft. Als men voor een zekere zaak geen belangstelling heeft, kan zij ook geen problemen opwerpen.

De signatuur van zulk een leerling op het pad is bovendien, dat hij een kleed draagt van kamelenhaar; een lederen gordelriem om zijn lendenen draagt, en zich voedt met sprinkhanen en wilde honing. Wanneer men een kleed draagt van kamelenhaar, dan beduidt zulks dat men zich kleden wil en daarom zich omkleden gaat, met de Universele substantie, in vrije gehoorzaamheidsbinding aan de wet van het Onbeweeglijk Koninkrijk.

Het kamelensymbool is hier het symbool van de vliegende kameel, het oude symbool van het Universele Leven, precies dezelfde idee, als de draak die men moet doden om te kunnen leven. De gordel is het zinnebeeld van de mens, die in zijn zieleversterkingsreis alle ambities voor het gewone dialectische en lagere leven heeft verloren.

Met de aanduiding 'sprinkhanen', doelen de Zohar en de oude Grieken op slangen. Wanneer een leerling op het pad zich voedt met slangen, dan weten wij dat de zoon der slangen iemand is die zich, in overeenstemming met zijn gewaad van kamelenhaar, voedt met de wijsheid die universeel is. Zulk een leerling gaat van aanschouwing verder tot doorschouwing. En honing legt nog een ander accent op het zich voeden met de Kracht van de Allerhoogste, dat is de Ware Goddelijke Geest.

Aldus kunnen wij concluderen, dat het kleed van kamelenhaar ons weer recht doet staan, ten opzichte van het magnetische geestveld. De lederen gordel duidt erop, dat de zonde die alles bedierf, niet meer bedreven wordt, en de sprinkhanen en wilde honing bewijzen, dat de leerling zich in het nieuwe stralingsveld dat zich geopenbaard heeft, weer voeden kan in overeenstemming met de goddelijke eis.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De grote omwenteling](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

11. Het Sint Jansfeest en esoterische betekenis van Johannes de Doper

In de wenteling van het zonnejaar komt het moment, dat de gehele natuur in haar volle schoonheid te stralen staat en de zomer zijn intrede doet. De bomen zijn in volle tooi, de bloemen spreiden hun pracht en alles wat vrucht kan dragen belooft een rijke oogst. Van de grijze oudheid tot vandaag de dag heeft de mensheid de zomeraanvang begroet met gejuich; zij heeft haar bezongen en met vertoon van feestelijkheid ingehaald.

Toch is er een zomerfeest en een begroeting van de zomeringang van een geheel andere allure: het feest van Sint Jan, van Johannes de Doper! Johannes de Doper is één van de grote figuren die in het geestelijk groeiproces van de mensheid zo'n belangrijke rol speelt. De oppervlakkige beschouwer heeft nimmer kunnen begrijpen waarom dat feest van Sint Jan vlak na de zomerzonnewarding gevierd wordt: op 24 juni.

Het is de Johannes-figuur vergaan, zoals zoveel groten van geest: men omhangt hem met allerlei statiekleedjes, men schenkt hem de onderscheiding van heilige, doch intussen verminkt men de figuur tot deze onherkenbaar is geworden. Al de geestelijke superioriteit, al zijn geestelijke moed en stuwkracht, men heeft ze bewust of onbewust begraven achter heiligenbeelden, achter midzomerfeesten, achter in binnen- en buitenland beroemde processies.

Is er een krachtiger vertegenwoordiger denkbaar van vurige moed, van fel verzet tegen de letter van de leringen, tegen schijnheiligheid, dan juist Johannes de Doper? Indien buiten Jezus Christus iemand is geweest, die met zich bliksemende woorden heeft gekeerd tegen de verstarde schriftgeleerdheid, tegen het Farizeïsme, dan is het zeker wel deze Johannes geweest.

Een feller tegenstelling is niet denkbaar: de volheid van de natuur, het feest van de verzadiging, tegenover de figuur van Johannes de Doper, trekkende in de woestijn, en het publiek confronterende met zijn boete- en oordeelspredicaties. Het is zeer zeker geen toevalligheid dat Johannes, als een stem van een roepende in de woestijn van het leven, juist te Bethanië zijn werk verrichte, waar Bethanië het doorgangshuis verzinnebeeldt. In het doorgangshuis, of het huis vol ellende, verkeren wij vandaag de dag nog.

Als de nacht van het verderf het dichtst is, als de ellende op deze wereld het grootst is, zien we steeds Johannesfiguren verschijnen, om als afgezanten van de Broederschap van het Onbeweeglijk Koninkrijk hun boodschap door de wereld te doen klinken: "Maak de weg des Heren recht". Zij dienen zich aan zonder enig uiterlijk vertoon, of de minste zelfingenomenheid: slechts gehuld in een herkenbaar zichtbaar kled, precies zoals eenmaal Johannes zijn kemelsharen mantel droeg.

Zelfs willen zij er zich op geen enkele wijze op beroemen, een nieuw geluid te laten horen, want, zeggen ze, reeds Jesaja heeft gesproken: "Maak recht de paden des Heren." Als eenvoudigen zullen zij komen, als dienaren van de mensheid, zonder hoop op roem of eer, enkel maar als de spreekbuis van de geestesschool, lerende, hoe op de juiste wijze dit aardse doorgangshuis van mens en wereld moet worden doorlopen en herbouwd, om hem te vinden, die na Johannes komen zal, ja komen moet!

Er kunnen twee zomerfeesten worden onderscheiden die diametraal tegenover elkaar staan en volkomen wezensvreemd zijn aan elkaar. De eerste midzomernachtsdroom is een droom waaruit altijd een bitter ontwaken volgt. De mens heeft brood nodig. Hij strijdt er voor, en de natuur zegt het hem toe. Hij toont de dankbaarheid en de joligheid van het gewone natuurwezen. Doch als hij uit deze droom ontwaakt, dan is daar weer nieuwe honger en een nieuwe strijd, die altijd weer opnieuw zijn op- en ondergang viert.

Er is nog een tweede midzomernachtsdroom, een tweede zomervolheid die kan worden gevierd, een volheid die een absolute verzadiging geeft. Een zomervolheid, die na zulk een verzadiging niet meer kan doen hongeren! Een verzadiging die bovendien een eeuwige jeugd verleent. De leerling

op het pad blijft geen andere keuze, dan dat hij kiest tussen één van beiden: óf de weg van de natuur, óf het pad van de Geest.

De leerling die het feest van de witte roos wil vieren, moet verschillende processen doorstrijden die te vergelijken zijn met jaargetijden. Het grote vernieuwingsproces vangt aan in de winter. In het diepste nadir van zijn leven moet de leerling zijn verlossingswerk aanvangen. In die stonde moet de leerling zijn afscheid vieren van natuurgebondenheid en zich duidelijk toekeren tot het nieuwe.

Als deze afscheidsstonde, dit sterven naar de natuur, op de juiste wijze zijn voortgang heeft gevonden, wordt in dat diepste nadir het zaad van het nieuwe leven ingevoerd. Dan kan de leerling zijn pad gaan banen in de natuur, die inmiddels geheel wezensvreemd van hem is geworden, omdat zij hem tot een woestijn geworden is. Het zaad dat de nieuwe levensether via de geestesschool heeft uitgestrooid, weet hij in zichzelf ontkiemd, en de leerling tracht het pas ontluikende nu op de juiste wijze tot wasdom te brengen.

Hij gaat recht maken de paden des Heren, door het nieuw verkregen levenslicht, gehoorzaam te zijn aan de goddelijke roep! Zeer concreet past de leerling, die de weg gaat, dit toe op zichzelf. Hij weet dat de omwenteling van natuurmens tot geestmens een strijd is op leven en dood. Maar dat deert hem niet, omdat hij weet dat smart de loutering in de smeltkroes is. Hij weet, dat alleen door de langdurige aanraking van de harde slijpsteen de schittering ontstaat, die aan de diamant zijn waarde geeft!

Zo viert hij na het winterfeest het lentefeest. Het moment dat de eerste sporen van groei zich gaan bewijzen. Het nieuwe wezen in de leerling begint zich te accentueren in krachtiger en duidelijker omlijning, totdat de dag van het zomerfeest nadert, de midzomernachtsdroom, de nacht waarin de geliefde zich gaat openbaren.

De leerling wordt lijfelijk geconfronteerd met de Jezusmens in hem, die geboren was in de winterstonde; tot ontwikkeling kwam in de lentetijd; en nu, in de zomervolheid, het grote initiatief, de absolute leiding in het leven van de leerling gaat nemen. Dit is het feest van de witte roos, de aanvang van het volle leven in Jezus de Heer. Op dat tijdstip treedt de dialectische bewustzijnskern geheel en al terug, waarop de Jezusmens zijn heilzame arbeid voor de gehele reconstructie van de microkosmos kan gaan aanvangen.

In dit grote kruiswerk zal de witte roos zich kleuren gaan tot een bloedrode roos, tot aan het moment van het consummatum est (het is volbracht). Als de leerling dus uit zijn midzomernachtsdroom ontwaakt in de volheid van het Jezusleven, zal hij nimmer meer hongeren en dorsten tot in eeuwigheid.

Het feest van de witte roos, het ontvangen van de Johannesroos, beduidt: het wezenséén worden van de toebereide leerling met het Jezuswezen. Zulk een zomervolheid wordt het deel van hem of haar, die scheiding brengt tussen natuur en geest, en daardoor de nieuwe natuur winnen gaat.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: Het Universele Pad](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

12. Johannes, het geestvonkatoom en de nieuwe bloedskracht

In deze wereld zijn er miljoenen geestvonkatoom-entiteiten. Dwars door deze massa van door het Kosmische Licht aangeraakt loopt een scheidingslijn. Beneden deze scheidingslijn bevinden zich die talloze groepen van zoekers die, hoewel zij een geestvonkatoom bezitten en dientengevolge geen innerlijke rust vinden, zich door onkunde, gebrek aan voldoende voorlichting, opzettelijke misleiding, en eigen aardse gerichtheid, toch geheel aan dialectische waarden vastklampen.

Boven de scheidingslijn bevinden zich die geestvonkatoom-entiteiten, die door zielenood, inzicht en eigen besluit op het roepende Licht van de Universele Broederschap gaan reageren. Deze zich boven de scheidingslijn bevindende geestvonkatoom-entiteiten kunnen verdeeld worden in drie groepen, in drie toestanden van zijn. De Heilige Taal duidt ze aan als: de gelovigen, de geroepen en de uitverkorenen, of onderscheidt hun staat in:

1. de geboorte van Johannes: de eerste binding met het bevrijdende Licht, de voorsmaak van de Vrijheid;
2. het profeetschap van Johannes: het in dienst treden van de Vrijheid;
3. het doperschap van Johannes: het elementair één worden met de Vrijheid.

Wie het bevrijdende geloof in de Universele Mystериën in zijn hart weet vrij te maken, bestijgt dus de eerste trede van de vrijmaking-in-Christus, en voegt zich daardoor bij hen, die zich boven de scheidingslijn bevinden. Dit bevrijdende geloof heeft dan niets te maken met het zich bukken voor intellectueel gezag, met het meegesleurd worden door mystieke emoties, of met de ik-drang van de zelfhandhaving.

Neen, dit eerste elementaire stadium van de vrijmaking zal zich microkosmisch, anatomisch en lijfelijk bewijzen. Daarom wordt er ook gezegd dat de waarheid, de werkelijkheid, ons vrij moet maken.

Men kan zichzelf veel suggereren, men kan ook anderen langdurig in waan gevangen houden, doch slechts feiten kunnen de leerling van dienst zijn en hem innerlijke zekerheid verschaffen. Want het gaat hier om een nieuwe anatomische toestand, die zich allereerst bewijst in het hoofd- en hartheiligdom, en zich daarop, gedragen door het bloed, uitbreidt tot de gehele toestand-van-zijn. Door een verhoogde vibratie van het Christusatoom wordt, via de thymus, een nieuwe bloedskracht vrijgemaakt: een nieuw hormoon!

Deze nieuwe bloedskracht stroomt eerst door 'de Jordaan', of bloedsomloop, bereikt het hoofdheiligdom en zijn centra, en maakt een nieuwe toestand van de geloofszekerheid tot een feit, wanneer het luciferisch of weerspiegelingsatoom in het hoofdheiligdom enig vermogen of neiging tot projectie gaat vertonen, dit is positief gaat reageren op de impulsen van het Christusatoom.

Blijkt dit vermogen aanwezig te zijn, dan wordt op hetzelfde moment Jezus in de Jordaan gedoopt, dat wil zeggen dat de nieuwe bloedskracht, het nieuwe hormoon van het Christusatoom, zijn invloeden kan doen gelden in het gehele door het dialectische ik gecontroleerde stelsel. Jezus vangt dan zijn omwandeling aan in de kleine wereld van de leerling.

Deze processen worden dus mogelijk, wanneer psychologisch en fysiek het dialectische ik terugtreedt voor het Christus-ik: de leerling gaat onder in Jezus de Heer. Johannes wordt gevangen genomen en onthoofd. Op deze lichamelijke basis steunt het drievoudig proces van vrijmaking. Wie de eerste trede op dit pad bestijgt, zal onmiddellijk, spontaan, de bewijzen daarvan leveren in zijn gehele doen en laten, met zijn gehele levenshouding, zonder enige geforceerdheid, volkomen vanzelfsprekend.

Dit gehele pad wordt ons in de evangeliën minitueus beschreven. Alle verminkingen waaraan deze Heilige Taal onderworpen werd ten spijt, straalt de waarheid nog door alle opzettelijke sluieringen heen. Doch u kunt deze waarheid alleen lezen, wanneer het evangelie in uw harten wordt geschreven. Dan verspilt u geen woord meer aan alle mystieke en occulte druktemakerij, en hebt u daar hoogstens een glimlach voor over. Want wie de waarheid op de enig mogelijke wijze kan lezen, is steeds uw medegenoot in de Christelijke Mysteriën.

De levenshouding van u beiden is dan gelijk gericht en elk misverstand uitgesloten: er is dan eenheid, vrijheid en liefde. En wie anders is en anders doet, hetzij in intellectuele, hetzij in mystieke zin, en daarvan in zijn levenshouding getuigt, heeft Jezus de heer nog niet aan zijn levensjoodaan ontmoet. En die ontmoeting kan men niet forceren.

Wees daarom stil, verspil geen woord, straal liefde uit, en 'wees wijs gelijk de slangen'. De grote broederschap van de mensen behoeft niet te worden gesticht, zij bestaat in allen die zich boven de scheidingslijn bevinden. U wordt u dit klaar bewust, zodra het evangelie in uw harten wordt geschreven.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De Komende Nieuwe Mens](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

13. Het levende Evangelie van de Vrijheid, gnostiek christendom

Wanneer een leerling de Geestesschool nadert uit werkelijke innerlijke behoefte, in de absolute overtuiging dat hij deze natuur moet verlaten om als microkosmos de andere natuur binnen te gaan, en hij dit inzicht erlangt op grond van die eindeloze brand van de ervaring, als zoeker en zwoeger onder de scheidingslijn, dan wordt hij als Johannes geboren. - Dit is de eerste bladzijde van het Evangelie.

Na enige tijd begint het Christusatoom, via de thymus een nieuwe bloedskracht voort te brengen. Jezus de Heer, de Zaligmaker, wordt geboren. - Dit is de tweede bladzijde van het Evangelie.

Johannes groeit op en Jezus groeit op. Het levend besef van het enduristisch pad rijpt in Johannes, en hij gaat er van getuigen. De dof beslagen spiegel van het weerspiegelingsatoom in het hoofdheiligdom wordt steeds meer gereinigd, de bedekking wordt weggevaagd van het gelaat. - En de nieuw-geboren Jezus neemt toe in kracht en genade. - De derde bladzijde van het Evangelie.

En, hoe kan het anders, op de gestelde tijd ziet Johannes Jezus komen van over de Jordaan. De nieuwe bloedskracht kan zich bevrijdend doen gelden in het hoofdheiligdom. Johannes doopt Jezus, en Johannes treedt terug. Het ik-der-natuur geeft zich gevangen aan het Zelf van de Christusnatuur. - De vierde bladzijde van het Evangelie is in het bloed gegrift.

Johannes is gevangen genomen, doch hij is niet mystiek geëmotioneerd, noch een intellectuele speculant. Hij is de objectieve schouwer, die zich van alle fictie vrij houdt. Daarom zendt Johannes, terwijl de nieuwe bloedskracht door alle vezels van zijn wezen bruist, en Jezus dus zijn omwandeling begonnen is en zijn discipelen heeft geroepen, tot Jezus een bode, met de klemmende vraag: 'Zijt gij degene die komen zou, of verwachten wij een ander?'

Gevoelt u dat hiermee, door deze probleemstelling in het eigen zelf, steeds een controle wordt uitgeoefend op eventuele inbeelding, op een greep van de spiegelsfeer? Zo leest de leerling de vijfde bladzijde van het Evangelie in het eigen stelsel.

En Jezus gaat verder met het roepen van zijn twaalf discipelen en het eerste onderricht aan hen. Wie zijn die twaalf discipelen? Het zijn de twaalf paar hersenzenuwen, die, als takken van een boom, uit het hoofdheiligdom afdalen en het gehele stelsel controleren en besturen.

Als daar zal zijn een nieuwe bewustzijnstoestand, dan zal het nieuwe bewustzijn, de nieuwe ziel, ook het hele wezen moeten kennen, leiden en stuwen. Daarom dienen de twaalf paar hersenzenuwen geheel en al onder controle van de nieuwe bloedskracht te worden gesteld. Zij moeten daarop geheel en al worden afgestemd, om zo tot waarachtige dienaren, tot discipelen van de Heer, te worden gemaakt.

En zo worden de bladzijden van het heilige Levensboek verder omgeslagen, nadat de zegelen verbroken zijn. En al die bladzijden getuigen van een kruisgang, van het oude ik-wezen in Jezus de Heer. En deze gehele historie wordt geboekt op de tafelen van het hart. En duidelijk zien we hoe deze evangelische kruisgang geen intens lijden is, geen ontzettend drama met lichaamsuitmergeling en smart-beladen, vermagerde gezichten,

doch een vreugdegang, een blijmare die haar gewijde taal onwisbaar in het wezen van de leerling grift. Het is een gang die tot opstanding voert.

Want terwijl de aardse tentwoning aldus procesmatig wordt afgebroken, groeit een nieuw tehuis niet met handen gemaakt, van God uit de hemelen, namelijk het beeld van de onsterfelijke mens. Wanneer dit beeld geconcipeerd, geboren, gegroeid en volwassen geworden is, wordt tot de kandidaat gesproken : 'Het is uw nut dat Ik heenga - en Ik zal u de trooster zenden, de Heilige geest; dié zal van mij getuigen.' En Jezus gaat heen: de nieuwe harmonische kracht, na haar werk verricht te hebben, staakt haar arbeid.

En nu wordt de laatste, de formidabelste bladzijde van het Heilige Evangelie geschreven, als met bazuinstoot en stormgeweld, want de onsterfelijke, de onverderfelijke, de nieuwgeborene, gaat in in het door Jezus toebereide wezen en vervult het gehele huis. Het pinkstervuur heeft zich baan gebroken. De waarachtige Apostolische Kring is gevormd.

En ziet, nu wordt de Apocalyps, het Boek der Openbaringen, onstloten. De Apostolische Kring cirkelt met haar blijmare over de wijde wereld. En zij schrijft haar brieven aan de zeven gemeenten van geestvonkatomici, en zij verklaart het proces, en zijn roept en schraagt en zij redt. En zo is daar tenslotte een schare die niemand tellen kan, gekleed in reine witte klederen, uit het bloed van de aarde gekocht.

En de gulden evangelische taal, die in de harten is gegrift, eindigt met een bede voor allen die bij de grote Broederschap van de mensen behoren, doch niet gekomen zijn: 'De genade van de Heer Jezus zij met allen!'

Dat wil zeggen, broeders en zusters die aan het begin van de Christus-Heilsopenbaring staat: 'Moge die bloedskracht van het Christusatoom-in-u u spoedig vrij maken. Dat het Evangelie, van het begin tot aan het einde, tot aan de laatste letter, in uw harten zal mogen worden geschreven.'

Dát is de apostolische zegenbede van de Apostolische Kring, van de bewoners van de Derde Tempel. En deze zegenbede onderscheidt zich van alle andere door haar kracht. Want het is geen vrome wens zonder meer, doch deze bede zal zelfs een nagenoeg versteend en verkleumd hart vermogen te grijpen, zolang er nog een sprankje leven aanwezig is. Wie door deze hartekreet van de laatste evangeliewoorden wordt gewekt, zal gehouden zijn zelf met de eerste woorden een aanvang te maken, want alleen de waarheid, de werkelijke waarheid, zal hem vrij kunnen maken.

Wellicht dat u nu weet wat het Evangelie lezen en het Evangelie bestuderen is. Wellicht dat u nu verstaat wat het Evangelie prediken is. En wellicht dat u nu kunt doorbreken tot een waarachtig besluit: het besluit om definitief achter u te laten alles wat het natuurlijke mysticisme en occultisme in u heeft verknoeid. In hoofden en harten ligt dit als een ontzaglijke ballast hoog opgetast. U moet uw tempel daarvan reinigen. Dit is een bladzijde uit het Evangelie die u niet vergeten mag! Let er op, dat het pad tot vrijmaking een pad is van zelfvrijmetselarij.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De Komende Nieuwe Mens](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

Boek: De Komende Nieuwe Mens

Wat weet u van vrijheid, van bevrijding? Wat is vrijheid voor u? Overstijgen uw gedachten bij de woorden vrijheid en bevrijding de begrippenwereld van onze samenleving, dan is dit boek De Komende Nieuwe Mens een boek voor u.

Het neemt u mee op een zoektocht naar de ander in uzelf. Neemt u mee op een ontwikkelingsweg naar uw feitelijke bestemming. Jan van Rijckenborgh beschrijft in De Komende Nieuwe Mens de huidige mens als een stelsel, bestaande uit meerdere lichamen, omsloten door een microkosmos. In het centrum van deze microkosmos zetelt de goddelijke kern, het atomisch centrum van de oorspronkelijke mens die wij eens waren. Centraal staan de vragen: wie waren wij, wie zijn wij en waarheen zijn wij op weg?

De Komende Nieuwe Mens is gebaseerd op de Universele Leer, de rode draad die u vindt in alle wereldgodsdiensten en mystieke scholen sinds het begin van de mensheid. Het is de leer van de Gnosis, van het onbewuste weten, kennen en erkennen. Elke tijd en iedere mensheidsperiode formuleert haar eigen wegen naar bevrijding, een eigen Pad ten Leven.

Dit boek, dat zich richt op de mens van de 20ste en 21ste eeuw, doet u dit proces tot in de details ondergaan en meebeleven, tenminste als u daartoe de noodzakelijke openheid bezit. Het beschrijft de menselijke worsteling naar het Licht. Het bezit de sleutel voor een juiste zelfanalyse – dat een proces van zelfreiniging is – en het vervolg daarop in de vorm van openheid voor een spirituele toekomst.

Uiteindelijk is het doel transfiguratie, dat is de ontwikkeling naar een nieuwe Mens die leeft uit krachten die wij nauwelijks kunnen bevatten. Deze nieuwe mens wordt door Jan van Rijckenborgh tot in detail beschreven, zodat de moderne zoeker hem kan herkennen en zich naar zijn spoor kan richten.

De Komende Nieuwe Mens is een basisboek voor zich wil verdiepen in de leer die de Internationale School van het Gouden Rozenkruis, het Lectorium Rosicrucianum brengt.

[KLIK HIER OM DE KOMENDE NIEUWE MENS TE BESTELLEN](#)

Andere gratis bloemlezingen van www.spiritueleteksten.nl

De opstanding van de innerlijke mens

Bloemlezing met gnostieke visies op de opstanding

[De opstanding van de innerlijke mens](#)

De Heilige Geest en het Pinksterfeest

Bloemlezing met gnostieke visies op Pinksteren

[De Heilige Geest en het Pinksterfeest](#)

Fama Fraternitatis R.C.

De Nederlandse tekst van
De Roep van de Broederschap van het Rozenkruis

[Fama Fraternitatis R.C.](#)

Bloemlezing beschouwingen bij de belijdenis en de roep van de klassieke rozenkruisers

Negen commentaren van Jan van Rijckenborgh op
de Confessio Fraternitatis R.C. en
de Fama Fraternitatis R.C.

[Beschouwingen bij Fama en Confessio](#)